

Sygn. akt III AUa 169/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Horbulewicz (spr.)
Sędziowie:	SSA Aleksandra Urban SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń
Protokolant:	stażysta Damian Wawrzyniak

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2015 r. w Gdańsku

sprawy M. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

o ustalenie podleganiu ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu- IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt IV U 385/14

postanawia:

odrzucić apelację.

Sygn. akt III AUa 169/15

UZASADNIENIE

M. Z. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. nr (...), z dnia 4 kwietnia 2014r., znak (...)- (...), którą to decyzją pozwany stwierdził, że skarżący podlegał w okresie od 1 stycznia 2008r. do 31 grudnia 2013r. obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, mająca ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Nadto decyzją tą ustalono, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowić będzie zadeklarowana kwota, nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia oraz zobowiązano płatnika składek do opłacenia składek na Fundusz Pracy za okres od 1 stycznia 2008r. do 7 grudnia 2013r.

W uzasadnieniu odwołania skarżący podniósł, że w 1986r. nabył uprawnienia do świadczenia rentowego. Z uwagi na niską wysokość świadczenia, skarżący rozpoczął prowadzenie działalności polegającej na świadczeniu drobnych usług naprawczych sprzętu wodnego oraz jego wypożyczaniu. Skarżący podniósł, że rejestrując działalność otrzymał

informację, że jako rencista musi się rozliczać jedynie z Urzędem Skarbowym. Nadto wskazał, że w 2010r. pozwany przeprowadził kontrolę skarżącego i skarżący wyjaśnił wówczas, że działalność wykonywana jest jedynie w okresie letnim, lecz nie była zawieszana w okresach, kiedy nie przynosiła dochodów. Pozwany nie wydał wówczas żadnej decyzji, nie informował skarżącego, że jednak podlega obowiązkowi opłacania składek i składania deklaracji. Nie zażądano również zapłaty bieżących składek ani spłaty zaległych. Skarżący podkreślił, że gdyby wcześniej został poinformowany o konieczności opłacania składek, podjąłby inne kroki dotyczące dalszego prowadzenia działalności, która i tak nie była zbyt opłacalna, a czasem przynosiła również straty. Jak zaznaczył, rok 2012 i 2013 nie przyniósł mu żadnego dochodu, dlatego z końcem 2013r. skarżący zlikwidował działalność. W świetle powyższego wniósł o wyłączenie lat 2012 i 2013 z okresu prowadzonej przez niego działalności.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 15 października 2014 roku sygnatura akt IVU 385/14 po rozpoznaniu odwołania M. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 kwietnia 2014 roku o ustalenie obowiązku podlegania ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że ubezpieczony M. Z., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, mająca ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach:

- od 01.05.2008r. do 30.09.2008r.,

- od 01.05.2009r. do 30.09.2009r.,

- od 01.05.2010r. do 30.09.2010r.,

- od 01.05.2011r. do 30.09.2011r.,

i jest zobowiązany do opłacenia składek na fundusz pracy za wyżej wymienione okresy i oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy powołał następujące ustalenia i rozważania, jako podstawę swojego rozstrzygnięcia.

Skarżący M. Z. od dnia 3 marca 1986r. jest uprawniony do świadczenia rentowego. Z dniem 3 maja 1992r. skarżący rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej pod firmą (...), polegającej na świadczeniu drobnych usług naprawczych sprzętu wodnego oraz czarterowaniu łodzi. W dniu 7 czerwca 2004r. skarżący dokonał zgłoszenia prowadzonej działalności w wykazie ewidencji działalności gospodarczej, określając jej zakres, jako transport morski i przybrzeżny pasażerski, wypożyczanie i dzierżawa sprzętu rekreacyjnego i sportowego, naprawa i konserwacja maszyn oraz pozostała działalność rozrywkowa i rekreacyjna. Działalność gospodarczą – z uwagi na jej specyfikę - skarżący prowadził sezonowo, tj. w okresie od maja do września każdego roku. Faktury za wykonane usługi skarżący często wystawiał z opóźnieniem, tj. dopiero w momencie, gdy otrzymywał zapłatę i wówczas rozliczał się z dochodu z Urzędem Skarbowym.

Z tytułu prowadzonej działalności skarżący deklarował w Urzędzie Skarbowym zaliczkę na podatek dochodowy za okresy: VIII, X/1998; I/1999; VIII/2001; VI, VII, VIII, X, XI/2002; VII, VIII, IX/2003; VIII, IX, X/2005; IX/2007 oraz składał zeznania podatkowe z pozarolniczej działalności gospodarczej za lata 1998 – 2009, 2012-2013.

Z uwagi na pogarszający się stan zdrowia skarżącego, podeszły wiek, rosnącą konkurencję oraz coraz niższe dochody z działalności, a wręcz straty związane z jej prowadzeniem, z dnem 1 października 2011r. skarżący wydzierżawił grunt pod parking, dwa pomosty raz warsztat, biuro i pomieszczenie socjalne swojemu synowi – R. Z., który od tego czasu przejął prowadzenie działalności. W 2012 i 2013r. skarżący nie wykonywał już żadnych czynności w

ramach prowadzonej działalności, nie ponosił już żadnych kosztów związanych z działalnością ani nie uzyskiwał z niej dochodów.

W maju 2010r. pozwany wszczął postępowanie wyjaśniające w celu rozstrzygnięcia wątpliwości dotyczącej okresu podlegania ubezpieczeniom płatnika oraz sporządzania prawidłowych dokumentów ubezpieczeniowych. Po uzyskaniu wyjaśnień od skarżącego oraz kserokopii jego zeznań podatkowych za lata 2004 - 2009, pozwany nie wydał żadnej decyzji w przedmiocie podlegania skarżącego obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

W związku ze zmianami zgłaszanymi przez skarżącego w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, pozwany jeszcze dwukrotnie (luty 2011r., styczeń 2012r.) podejmował działania mające na celu rozstrzygnięcie wątpliwości, co do okresu podlegania skarżącego ubezpieczeniom społecznym oraz sporządzania prawidłowych dokumentów ubezpieczeniowych przez płatnika. Pozwany nie zwracał się wówczas do skarżącego o żadne dodatkowe wyjaśnienia oraz przedłożenie dowodów na okoliczność prowadzonej działalności gospodarczej i osiąganych z jej tytułu dochodów. Nie wydał również – podobnie jak w 2010r. – decyzji w przedmiocie podlegania skarżącego obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

W styczniu 2014r. pozwany po raz kolejny wszczął postępowanie wyjaśniające w celu ustalenia okresu podlegania skarżącego obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Na podstawie dokumentacji dotychczas zgromadzonej w aktach sprawy, pozwany wydał w dniu 4 kwietnia 2014r. decyzję, którą stwierdził, że skarżący, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą mająca ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 1 stycznia 2008r. do 31 grudnia 2013r. i jest zobowiązany do opłacenia składek na Fundusz Pracy za okres od 1 stycznia 2008r. do 7 grudnia 2013r.

Rozważając zasadność wydania zaskarżonej decyzji, Sąd Okręgowy wskazał, że w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (zarówno w brzmieniu obowiązującym w okresie objętym zaskarżoną decyzją, jak i w dacie wydania decyzji) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Osoby te podlegają ubezpieczeniom społecznym od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej (brzmienie art. 13 pkt 4 ww. ustawy obowiązujące od dnia 20 września 2008r.). Do dnia 31 grudnia 2007r. osoby prowadzące działalność gospodarczą i mające jednocześnie ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie miały obowiązku zgłaszania się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Od dnia 1 stycznia 2008r. obowiązuje jednak przepis art. 9 ust. 4c ustawy, który nakłada na ww. osoby obowiązek podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym do czasu ustalenia prawa do emerytury.

W sprawie poza sporem było, że skarżący prowadzenie działalności gospodarczej rozpoczął już w 1992r. Skarżący nie kwestionował ostatecznie również, że jako osoba prowadząca działalność i mająca jednocześnie ustalone prawo do renty, winien podlegać ubezpieczeniom społecznym od stycznia 2008r. Jego zarzuty sprowadzały się przede wszystkim do obwiniania pozwanego o nierzetelne działanie, które w ostateczności doprowadziły do sytuacji, w której skarżący posiada zadłużenie względem pozwanego. Nadto podnosił on, że działalność prowadził jedynie sezonowo, tj. w okresach od maja do sierpnia każdego roku, a z uwagi na coraz mniejszą opłacalność i dużą konkurencję na rynku, w samym 2012 i 2013 roku nie prowadził już działalności, którą w tym czasie przejął od niego jego syn.

W świetle powyższych twierdzeń skarżącego, zdaniem sądu, należało ustalić czy charakter działań podejmowanych przez skarżącego w całym spornym okresie odpowiadał pojęciu działalności gospodarczej, która zdefiniowana została w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U.2013r., poz. 672) . Artykuł ten stanowi, że działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób

zorganizowany i ciągły. Z kolei przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą (art. 4 ust. 1).

Dla uznania określonej działalności za działalność gospodarczą, konieczne jest łączne spełnienie trzech warunków: działalność ta musi być działalnością zarobkową, działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany oraz działalnością prowadzoną w sposób ciągły. Brak którejkolwiek z ww. cech oznacza natomiast, że dana działalność nie może być zakwalifikowana do kategorii działalności gospodarczej (zob. wyrok WSA poznanu z dnia 28.04.2009r., III SA/Po 374/08, LEX nr 550514). W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991r. (III CZP 117/91, OSP 1992r., z.11-12, poz. 235) zostały sformułowane dodatkowe cechy działalności gospodarczej, na które powoływało się również późniejsze orzecznictwo. Sąd Najwyższy w uchwale tej wskazał na zawodowy charakter działalności – a więc nie amatorski i okazjonalny, podporządkowanie się zasadom racjonalnego gospodarowania, powtarzalność działań oraz uczestnictwo w obrocie gospodarczym.

Sąd wskazał, iż sam wpis w ewidencji działalności gospodarczej stwarza jedynie domniemanie prowadzenia jej w całym okresie. Ma on bowiem charakter deklaratoryjny. Dalej Sąd I instancji wywodził, że to nie sam wpis do ewidencji podmiotów gospodarczych, lecz faktyczne wykonywanie działalności gospodarczej przesądza o istnieniu obowiązku ubezpieczeń społecznych wskazując, iż podobnie wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lipca 2006r. (VII SA/Wa 868/06). Co prawda rozpoznawana przez WSA sprawa dotyczyła wpływu prowadzenia działalności gospodarczej na istnienie obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego, jednakże pogląd wyrażony przez WSA znajduje odpowiednie przełożenie na grunt obecnie rozpoznawanej sprawy. Podobne stanowisko zawarte jest również w późniejszym orzecznictwie Sądów (zob. wyrok SN z dn. 14.10.2009r., sygn. V CSK 109/09, LEX nr 688046; wyrok WSA z dn. 28.07.2009r., sygn. I SA/Gl 914/08, LEX nr 512652; wyrok WSA z dn. 12.09.2008r., sygn. VII SA/Wa 876/08, LEX nr 560208).

Zdaniem Sądu Okręgowego z przeprowadzonego postępowania wynikało jednoznacznie, że mimo iż skarżący nie dokonywał formalnego zgłoszenia zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej (mimo, iż taka możliwość istnieje od 20 września 2008r.), to faktycznie działalności w rozumieniu ww. przepisów nie prowadził w kolejnych latach w okresach od października do kwietnia. Pomimo bowiem istnienia również w tych miesiącach deklaratoryjnego wpisu w ewidencji, trudno przyjąć by czynności podejmowane przez skarżącego można było uznać za prowadzenia działalności. Zdaniem Sądu nie można bowiem uznać, by poza sezonem działalność skarżącego mogła być uznana za działalność zarobkową, działalność wykonywaną w sposób zorganizowany oraz działalność prowadzoną w sposób ciągły. Biorąc pod uwagę już samą specyfikę świadczonych przez skarżącego usług, w szczególności zaś czarter i stacjonowanie łodzi, nie budziło wątpliwości, że należało je zakwalifikować jako usługi sezonowe, świadczone jedynie w okresie wakacyjnym. Zwrócić również należy uwagę, że usługi polegające na naprawie sprzętu wodnego również odbywały się jedynie w określonych warunkach atmosferycznych, tj. przy temperaturze 18°C, charakterystycznej dla pogody na początku sezonu oraz po jego zakończeniu we wrześniu danego roku. Przesłuchany w sprawie świadek – R. Z. potwierdził zaś wyjaśnienia skarżącego, który wskazywał, że w pozostałych miesiącach nie świadczył żadnych usług objętych przedmiotem działalności, jak również, że od października 2011r. skarżący faktycznie zaprzestał prowadzenia działalności. Pomimo, iż świadek jest synem skarżącego, Sąd nie miał podstaw by zeznaniom świadka odmówić wiarygodności. Zeznania te były spójne, konkretne oraz złożone w sposób spontaniczny, nie nasuwający wątpliwości co do ich prawdziwości i bezstronności. W świetle powyższego nie budziło wątpliwości, że począwszy od miesiąca października działalność skarżącego traciła cechę ciągłości. Nie przynosiła ona przy tym w tym okresie żadnych dochodów, a tym samym nie można było jej zakwalifikować jako działalności zarobkowej. Faktem jest, że brak dochodu nie zawsze świadczy o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej. Zdaniem Sądu należy mieć jednak na uwadze specyfikę danej działalności, a w przypadku skarżącego, trudno uznać, by okres od października do kwietnia można było zakwalifikować jako okres wyczekiwania na kolejne zlecenia czy też uznać za miesiące przynoszące stratę z uwagi na mały popyt na usługi. Sam skarżący nie był w tym czasie nastawiony na osiągnięcie zysku. Trudno również w tej sytuacji przyjąć by zdarzenia wpisywane w księgach przychodów i rozchodów takie jak wywóz nieczystości, czy też opłaty za telefon i Internet, które skarżący wykazywał również w

miesiącach posezonowych, mogły świadczyć o prowadzeniu działalności. Zdaniem Sądu takie działania skarżącego należało zakwalifikować raczej jako fikcyjne kwalifikowanie wydatków nie związanych z działalnością gospodarczą jako kosztów związanych z jej prowadzeniem i podobnie należy kwalifikować należności z tytułu dzierżawy za okres od 01.10.2011r.

Skoro zaś w poszczególnych latach, w miesiącach październik – kwiecień odpadał zarobkowy charakter działalności skarżącego, jak i cecha ciągłości jej prowadzenia, to w ocenie Sądu Okręgowego należało przyjąć, że w tych okresach skarżący faktycznie zaprzestawał jej prowadzenia, czego konsekwencją jest brak podstawy do objęcia skarżącego obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi. Mając zaś na uwadze wyjaśnienia skarżącego, iż ze względu na pogarszający się stan jego zdrowia, rosnącą konkurencję oraz brak jakichkolwiek zysków z działalności w ostatnich dwóch latach (2012 i 2013), które to twierdzenia znalazły potwierdzenia w zeznaniach przesłuchanego w sprawie świadka, Sąd uznał, że również w tym zakresie odwołanie skarżącego należało uwzględnić i nie obejmować go obowiązkiem ubezpieczeń społecznych za te lata. Dlatego też Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w pkt I wyroku, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie (pkt II wyroku).

Wyrok ten zaskarżył apelacją organ rentowy zaznaczając, iż zaskarża wyrok „w części nakazującej zmianę zaskarżonej decyzji i ustalającej, że ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu poza okresami od 1.05.2008 roku do 30.09.2008 roku, od 1.05.2009 roku do 30.09.2009 roku, od 1.05.2010 roku do 30.09.2010 roku i od 1.05.2011 roku do 30.09.2011 roku oraz jest zobowiązany do opłacenia składek na fundusz pracy za wyżej wymienione okresy.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił:

-naruszenie prawa procesowego, w szczególności art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznych z zebrany materiałem dowodowym,

-naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 6 ust 1 pkt 5, art 8 ust 6, art 9 ust 4c, art 12 ust 1, art 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wskazując na powyższe skarżący wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Z uwagi na stwierdzoną niedopuszczalność apelacji wnioskodawcy, zgłoszone w niej merytoryczne zarzuty nie podlegały rozpatrzeniu, apelacja zaś podlegała odrzuceniu.

Dla jasności rozważań ponownie wskazać należy, iż

M. Z. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. nr (...), z dnia 4 kwietnia 2014r., znak (...)- (...), którą to decyzją pozwany stwierdził, że skarżący podlegał w okresie od 1 stycznia 2008r. do 31 grudnia 2013r. obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, mająca ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Nadto decyzją tą ustalono, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowić będzie zadeklarowana kwota, nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia orz zobowiązano płatnika składek do opłacenia składek na Fundusz Pracy za okres od 1 stycznia 2008r. do 7 grudnia 2013r.

Po rozpoznaniu odwołania ubezpieczonego Sąd Okręgowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 15 października 2014 roku sygnatura akt IVU 385/14 zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że ubezpieczony M. Z. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, mająca ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi

zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach:

- od 01.05.2008r. do 30.09.2008r.,
- od 01.05.2009r. do 30.09.2009r.,
- od 01.05.2010r. do 30.09.2010r.,
- od 01.05.2011r. do 30.09.2011r.,

i jest zobowiązany do opłacenia składek na fundusz pracy za wyżej wymienione okresy.

W punkcie II wyroku Sąd I instancji oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Wbrew temu, co skarżący podnosi w apelacji Sąd Okręgowy nie stwierdził, że ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniom społecznym poza okresami wskazanymi w sentencji wyroku, a stwierdził podleganie ubezpieczeniom społecznym w tych okresach oddalając odwołanie w pozostałym zakresie.

Z powyższego wynika, iż Sąd Okręgowy dokonał częściowego powtórzenia decyzji i stwierdził podleganie ubezpieczeniom społecznym w e wskazanych okresach oddalając odwołanie ubezpieczonego w pozostałej części i tj. części również stwierdzającej podleganie ubezpieczeniom społecznym aż do 31 grudnia 2013 roku.

Z powyższego zatem wynika, iż odwołanie ubezpieczonego nie zostało uwzględnione.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 marca 2011 r., sygn. akt II UK 307/10, LEX nr 785627, wyraził zasługujące na całkowitą aprobatę stanowisko, iż „warunkiem dopuszczalności zaskarżenia orzeczenia jest istnienie interesu prawnego skarżącego w tym zaskarżeniu, który występuje w wypadku tzw. gravamen i polega - najogólniej mówiąc - na niezgodności orzeczenia z żądaniem zgłoszonym w procesie przez określoną stronę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2003 r. w sprawie CKN 382/01 - LEX nr 109434, uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1997 r., I CKN 88/96, OSNC 1997/12/198)”.

Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 15 maja 2014 roku III CZP 88/13 wpisanej do księgi zasad prawnych stwierdził, że „ pokrzywdzenie orzeczeniem (gravamen) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka”.

OSNC 2014/11/108, LEX nr 1467203, Biul.SN 2014/5/9

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż po stronie organu rentowego nie występuje interes prawny w zaskarżeniu wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 października 2014 roku r., gdyż błędnie skonstruowana sentencja tego wyroku, w istocie w całości oddala odwołanie ubezpieczonego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w sprawie zachodzi oczywista sprzeczność pomiędzy treścią wydanego wyroku a jego uzasadnieniem. Pamiętać jednak należy, iż zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, co do zasady mocą wiążącą i powagą rzeczy osądzonej objęta jest jedynie sentencja wyroku, a nie jej uzasadnienie. Jednakże powaga rzeczy osądzonej rozciąga się

również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne do określenia jego zakresu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt IV CSK 624/12, LEX nr 1353259). Skoro więc uzasadnienie wyroku nie służy określeniu jego zakresu, a wyłącznie wyraża odmienną od wyrażonej w sentencji intencję sądu, to - zgodnie ze wskazaną zasadą - powaga rzeczy osądzonej obejmuje wyłącznie sentencję wyroku.

Reasumując, zdaniem Sądu Apelacyjnego, wobec rozbieżności pomiędzy sentencją wyroku a jego uzasadnieniem wiąże sentencja, a w jej świetle odwołanie ubezpieczonego zostało w całości oddalone. W konsekwencji organ rentowy nie ma interesu prawnego, aby skarżyć to rozstrzygnięcie, a więc jego apelacja jest niedopuszczalna.

Stosownie do treści art. 370 k.p.c. Sąd pierwszej instancji odrzucił na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. W myśl art. 373 zd. 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na mocy art. 370 k.p.c. w zw. z art. 373 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.